

LBRIS

We know
books

ARMADA
LIBRARY

PHILIP K. DICK s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinții săi au divorțat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat inițiala K) și s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul și a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction și în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor și mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 și 1970, a scris în medie două romane pe an și peste o sută de povestiri editate în reviste ca *Galaxy*, *Amazing*, *Fantasy and Science Fiction* și *Worlds of If*. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situație financiară lipsită de griji. Mare parte a ficțiunilor sale se desfășoară în California, iar Dick a împrumutat idei din Cabala, budism, gnosticism și taoism, dar s-a folosit în același timp și de elementele clasice ale genului – roboți, nave spațiale, extraterestri, precum și de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF și de colegii de breaslă, deși n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein și Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul înalt* (Editura Nemira, 2017), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Curgeți, lacrimile mele, zise polițistul* (Editura Nemira, 2015), Premiul British SF în 1979 pentru *Substanța M* (Editura Nemira, 2014) și Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS*.

PHILIP K. DICK

Ubik

Ediția a V-a

Traducere din limba engleză de
ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

Prieteni, este vremea să facem curățenie; foarte curând punem în vânzare toți Ubik pe care-i avem, silențioși și electrici, la prețuri avantajoase. Da, soldăm toate articolele noastre. Și nu uitați: oricare Ubik din lotul nostru a fost folosit numai conform instrucțiunilor.

1

În noaptea de 5 iunie 1992, la ora 15.30, simbolul corespunzând primului telepat al Sistemului Solar dispăru de pe harta amplasată în birourile Runciter Associates din New York City. Acest lucru făcuse ca vidfoanele să înceapă imediat să sune. Organizația Runciter pierduse urma prea multor esperi ai lui Höllis, în ultimele două luni; această dispariție era cea care umplea paharul.

— Domnule Runciter? Îmi pare rău că vă deranjez...

Tehnicianul din schimbul de noapte, de serviciu în camera hărților, tuși nervos, în vreme ce capul mare, neîngrijit, al lui Glen Runciter se apropie, invadând ecranul vidfonului.

— Am primit aceste știri de la unul dintre inerțialii noștri. Numai puțin, să verific.

Cotrobâi printr-un vraf dezordonat de benzi, provenind de la înregistratorul ce primea mesajele.

— Raportul este de la domnișoara Dorn; așa cum poate vă mai amintiți, l-a urmărit până la Green River, Utah, unde...

Somnoros, Runciter mormăi răgușit:

— De la cine? Doar nu crezi că pot ține minte tot timpul ce telepat sau ce precog urmărește fiecare inerțial!?

IBRIS | World books

Își netezi, cu o mișcare a mâinii, claua de păr gri ciufulit și sărmos.

— Sări peste restul și spune-mi care dintre tipii lui Hollis lipsește acum.

— S. Dole Melipone, zise tehnicianul.

— Ce-e? A dispărut Melipone? Te ții de bancuri.

— Nici vorbă, îl asigură tehnicianul. Edie Dorn și alți doi inerciali l-au urmărit până la un motel numit „Lanțurile Experienței Erotice Polimorfe” – o structură subterană, de șazeci de unități, care oferă tot ceea ce este necesar unor oameni de afaceri și prostituatelor lor, când nu vor să fie deranjați. Edie și colegii ei n-au crezut că Melipone este în misiune, dar, tocmai pentru a fi siguri, l-am trimis pe unul dintre telepații noștri, domnul G.G. Ashwood, ca să-l sondeze. Ashwood a descoperit că mintea lui Melipone era apărută de un câmp de bruiaj, așa încât n-a putut face nimic; ca urmare s-a întors în Topeka, Kansas, unde investighează în prezent o nouă posibilitate.

Runciter, mult mai treaz acum, își aprinsese o țigară; cu bărbia sprijinită în mână, stătea posomorât, în vreme ce fumul plutea prin dreptul scannerului situat în partea corespunzătoare lui a circuitului bicanal.

— Ești sigur că telepatul era Melipone? Se pare că nimeni nu știe cum arată; probabil că în fiecare lună folosește o mașină facială diferită. Ce-i cu câmpul lui?

— L-am rugat pe Joe Chip să meargă la fața locului și să testeze magnitudinea și valoarea minimă a câmpului generat în zona motelului *Lanțurile Experienței Erotice Polimorfe*. Chip spune că a înregistrat, la maximum, 68,2 unități blr de aură telepatică – cifră pe care, dintre toți telepații cunoscuți, numai Melipone o poate produce. Deci, încheie tehnicianul, am amplasat pe hartă stegulețul de identificare pentru Melipone. Și-acum omul... mă rog, stegulețul... a dispărut!

— Te-ai uitat pe podea? Sau în spatele hărții?

— A dispărut din punct de vedere electronic. Omul pe care îl reprezintă nu se mai găsește pe Pământ, nici, după câte ne putem da seama, pe vreuna dintre lumile-colonie.

— O voi consulta pe răposata mea soție, spuse Runciter.

— E miezul nopții. Moratoriumurile sunt închise acum...

— Nu și în Elveția, zise Runciter, cu un zâmbet aducând mai curând cu o grimasă, ca și cum un dezgustător fluid nocturn s-ar fi strecurat până în gâtul său îmbătrânit. Salut!

Închise vidfonul.

Ca proprietar al Moratoriumului Preaiubitei Frații, Herbert Schoenheit von Vogelsang venea, bineînțeles, la serviciu, întotdeauna înaintea angajaților săi. În acest moment, când clădirea rece și plină de ecouri tocmai se trezea la viață, un preot cu înfățișare îngrijorată, cu ochelari aproape opaci și cu un blazer din blană de pisică, purtând pantofi galbeni, cu botul ascuțit, aștepta la ghișeu de recepție, având în mână un cec-cerere. În mod evident, venise să-și întâmpine o rudă aflată în vacanță. Ziua Reinvierii – vacanța în care semi-viii erau celebrați în mod public – stătea să înceapă; în curând, se va produce înghesuiala.

— Da, domnule, îi spuse Herbert, cu un zâmbet afabil. Mă voi ocupa personal de talonul dumneavoastră.

— E vorba de o doamnă mai în vârstă, spuse clientul. Cam de optzeci de ani, micuță și veștejită. Bunica mea!

— O clipă numai!

Herbert se întoarse la fișier pentru a căuta numărul 3054039-B. Se spunea acolo că persoanei respective îi mai rămăseseră numai cincisprezece zile de semi-viață. Nu prea mult, reflectă el; cu gesturi mecanice, lipi un amplificator protofazon de capacul din plastic transparent al coșciugului, îl reglă și ascultă pe frecvența corectă, așteptând indicații despre activitatea cerebrală.

Foarte încet, o voce venită din difuzor spuse:

— ...și atunci Tillie și-a scrântit glezna și am crezut că nu se va mai face niciodată bine; a fost atât de lipsită de minte, în privința asta, dorind ca imediat să înceapă să meargă...

Mulțumit, deconectă amplificatorul și luă legătura cu un tip de la sindicat, ce urma să îndeplinească sarcina efectivă de-a o transporta pe 3054039-B în salonul de consultații, unde clientul avea să fie pus în legătură cu bătrâna doamnă.

— Ați verificat-o, nu-i așa? întrebă clientul, în vreme ce plătea poscreditele datorate.

— Personal, răspunse Herbert. Funcționează perfect.

Apăsă o serie de comutatoare, apoi se dădu înapoi.
— O Zi a Reinvierii Fericită, domnule!
— Mulțumesc.

Clientul se așază cu fața spre sicriul care începuse să scoată aburi din învelișul său frigorific; își puse un receptor la ureche și vorbi tare în microfon:

— Flora, draga mea, mă auzi? Cred că eu te pot auzi deja. Flora?

„Când voi muri“, își spuse Herbert Schoenheim von Vogelsang, „cred c-o să las prin testament moștenitorilor mei să mă învie o singură zi în fiecare secol. În felul acesta, voi observa soarta întregii omeniri.“ Asta ar fi însemnat un cost de întreținere destul de ridicat pentru moștenitori – și știa unde va duce un asemenea lucru. Mai devreme sau mai târziu, moștenitorii lui se vor răzvrăti, îi vor scoate corpul din învelișul frigorific și – Doamne ferește! – îl vor îngropa.

— Îngroparea este ceva barbar, mormăi, cu voce tare, Herbert. O rămășiță a originilor primitive ale culturii noastre.

— Da, domnule, fu de acord secretara, de la mașina sa de scris.

În salonul de consultații, mai mulți clienți comunicau acum cu rudele lor semi-vii, într-o tăcere plină de emoții, așezați, cum erau, la distanțe egale, fiecare cu coșciugul propriu. O priveliște liniștită, acești credincioși veniți în mod regulat pentru a-și aduce omagiul. Transmiteau mesaje, știri despre ceea ce se întâmpla în lumea din afară; îi înveseleau deci pe triștii semi-vii, în rarele lor intervale de activitate cerebrală. Și... și îl plăteau pe Herbert Schoenheim von Vogelsang. Era o afacere profitabilă să conduci un moratorium!

— Tatăl meu pare puțin cam slăbit, spuse un tânăr, încercând să-i atragă atenția lui Herbert. Mă întreb dacă ați putea să-l verificați pentru o clipă. V-aș fi recunoscător...

— Bineînțeles, spuse Herbert, însoțindu-l pe client, de-a lungul salonului, către ruda sa decedată.

Fișa acestuia arăta că nu-i mai rămăseseră de trăit decât câteva zile; lucrul explica, de altfel, și slaba activitate cerebrală. Cu toate acestea... Răsuci la maximum butonul amplificatorului profofazon, și vocea semi-viului se auzi un pic mai tare în căști.

„E aproape terminat“, gândi Herbert. I se păru extrem de evident că fiul nu voia să vadă fișa, că nu-l interesa nici faptul că legătura cu tatăl său slăbea continuu. Așa că Herbert nu spuse nimic; pur și simplu se îndepărtă, lăsându-l pe fiu să comunice cum o putea. De ce să-i spună că aceasta era, probabil, ultima dată când mai venea aici? Oricum, va afla totul destul de curând...

Pe platforma de încărcare din spatele moratoriumului apăruse acum un camion; doi bărbați săriră din cabină, purtând uniforme familiare, de un albastru-deschis. *Transporturi și Livrări Interplanetare Atlas*, observă Herbert. Aduceau vreun alt semi-viu care tocmai murise, ori veniseră să ridice pe vreunul care-și dăduse suflul cu adevărat. Fără să se grăbească, porni în direcția lor pentru a-i supraveghea; în acea clipă însă îl chemă secretara.

— Herr Schoenheim von Vogelsang, îmi pare rău că vă întrerup meditația, dar un client dorește să asistați la reinvierea rudei sale.

Vocea femeii căpătă o colorație specială atunci când spuse:

— Clientul este domnul Glen Runciter, venit aici tocmai din Confederația Nord-Americană.

Un bărbat mai în vârstă, înalt, cu mâini mari și mers rapid, cu pași agili, se apropie de el. Purta un costum Dacron, multicolor, lavabil, un brâu tricatat și o cravată pastelată, foarte șic. Capul său, masiv ca al unui motan, era parcă puțin împins în afară, așa cum privea cu niște ochi ușor ieșiți din orbite, rotunzi, calzi și foarte vioi. Runciter păstra pe figură o expresie profesională de bun-venit, o atenție trează, care se fixă asupra lui Herbert, apoi, aproape imediat, îl depăși, ca și cum Runciter ar fi început deja să se gândească la niște evenimente viitoare.

— Ce mai face Ella? spuse cu voce asurzitoare Runciter, de parcă glasul i-ar fi fost amplificat în mod electronic. E gata să poarte o discuție? N-are decât douăzeci de ani; ar trebui să fie într-o formă mai bună decât suntem noi.

Râse încetișor, dar asta era un lucru abstract. Întotdeauna zâmbea și întotdeauna râdea, vocea sa bubuia continuu, înăuntrul său însă nu băga niciodată în seamă pe nimeni, corpul îi era cel care zâmbea, saluta și dădea mâna. Nimic nu-i atinge mintea, rămasă undeva, departe; rezervat, dar amabil, îl

URBIS | We know
tări pe Herbert cu el, mergând cu pași mari spre nișele înghețate în care cei semi-vii, inclusiv soția sa, stăteau întinși.

— A trecut ceva timp de când n-ați mai fost pe-aici, domnule Runciter, spuse Herbert; nu-și putea reaminti datele de pe fișa doamnei Runciter, nici câtă semi-viață îi mai rămăsese.

Runciter, cu mâna sa mare, împingându-l din spate pe Herbert pentru a-l face să meargă mai repede, spuse:

— Este un moment foarte important, von Vogelsang. Noi – asociații mei și cu mine – suntem implicați într-o treabă ce depășește orice înțelegere rațională. Nu am libertatea să fac dezvăluiri în acest stadiu, dar considerăm în prezent situația amenințătoare, deși nu lipsită totuși de speranță. În nici un caz nu trebuie să disperăm. Unde este Ella?

Se opri uitându-se rapid înapoi.

— O voi aduce din alveola sa, aici, în salonul de consultație, spuse Herbert; în mod normal, clienții nu aveau voie în zona de depozitare. Aveți cecul-cerere inseriat, domnule Runciter?

— Pentru Dumnezeu, nu, spuse Runciter. L-am pierdut acum câteva luni. Dar o cunoașteți pe soția mea; o puteți găsi. Ella Runciter, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Părul șaten și ochii căprui.

Se uită cu nerăbdare înapoi.

— Dar unde se află salonul? De obicei, era amplasat undeva unde-l puteam găsi...

— Condu-l pe domnul Runciter în salonul de consultație, îi spuse Herbert unuia dintre angajații săi care-și făceau de lucru pe acolo, curios să vadă cum arăta proprietarul unei organizații anti-psi, renumită în întreaga lume.

Aruncând o privire în salon, Runciter zise, pe un ton de reproș:

— E plin. Nu pot vorbi acolo cu Ella.

Se luă după Herbert, înspre locul în care se găseau dosarele moratoriumului.

— Domnule von Vogelsang, spuse, ajungându-l pe acesta din urmă și lăsându-și, încă o dată, laba lui uriașă pe umărul bărbatului; Herbert îi simți greutatea mâinii, vigoarea sa persuasivă.

— Nu există un sanctum sanctorum mai discret pentru comunicări confidențiale? Ceea ce am de discutat cu soția mea,

Ella, este o chestiune pe care noi, cei de la Runciter Associates, nu suntem pregătiți, în prezent, s-o dezvăluim lumii.

Dominat de repezeala din vocea și înfățișarea lui, Herbert se trezi bătăindu-se în grabă:

— Pot să vă pun la dispoziție, pentru a vă întâlni cu doamna Runciter, unul dintre birourile noastre, domnule.

Se întreabă ce se întâmplase, ce presiuni îl forțaseră pe Runciter să iasă din teritoriul său, pentru a face acest pelerinaj întârziat la Moratoriumul Preaiubitei Frății, pentru a-și manevra, cum atât de brutal se exprimase, soția semi-vie. O criză de afaceri, presupuse el. În ultima vreme, anunțurile publicitare ale diferitelor instituții de avertizare anti-psi, de la tv și din homeoziare, își urlaseră prea insistent predicile. Apărați-vă intimitatea, tot repetau anunțurile, din oră în oră, în toate mijloacele de informare în masă. Vă intercepțează, oare, vreun străin? Sunteți, într-adevăr, singur? Asta în ceea ce-i privește pe telepați... apoi, grija bolnăvicioasă în legătură cu precognitivii. Sunt acțiunile dumneavoastră prevăzute de cineva pe care nu l-ați întâlnit niciodată? De cineva cu care n-ați vrea să faceți cunoștință și pe care nu l-ați invita în casă? Lăsați deoparte neliniștea; luând legătura cu cea mai apropiată organizație de avertizare, vi se va spune mai întâi dacă sunteți cu adevărat victima unor intruziuni neautorizate, apoi, la indicațiile dumneavoastră, vor fi făcute imposibile toate aceste intruziuni – la un preț modic.

„Organizații de avertizare.“ Îi plăcea termenul; avea demnitate și era foarte potrivit. Știa asta din propria-i experiență: în urmă cu doi ani, un telepat se strecurase printre angajații moratoriumului său, din niște rațiuni pe care nu le descoperise niciodată. Probabil, pentru a urmări confidențele dintre semi-vii și vizitatorii lor; ori, poate, pe acelea ale unui anume semi-viu – oricum, un cercetaș de la una dintre organizațiile anti-psi a detectat câmpul telepatic și Herbert a fost înștiințat despre eveniment. Ca urmare a semnării de către el a unui contract, a fost trimis un anti-telepat care s-a instalat în interiorul moratoriumului. Telepatul nu a fost localizat, în schimb a fost neutralizat, exact așa cum promisese anunțurile publicitare tv. Și astfel, telepatul învins a plecat, în cele din urmă. Acum, moratoriumul său scăpase de orice fel de desper și, pentru a fi sigură că lucrurile vor

rămâne tot așa, organizația de avertizare anti-psi îi supraveghea în mod curent, o dată pe lună, instituția.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule Vogelsang, spuse Runciter, urmându-l pe Herbert printr-un birou exterior, în care lucrau niște funcționari, până într-o cameră interioară, goală, mirosind a microdocumente îngălbenite și nefolosite.

Bineînțeles, își spuse gânditor Herbert, i-am crezut pe cuvânt că un telepat se strecurase acolo; mi-au arătat diagrama pe care o obținuseră, considerând-o o dovadă. Poate că o falsificaseră, poate că făcuseră diagrama în propriile lor laboratoare. Iar eu i-am crezut pe cuvânt că telepatul a plecat; el a venit, el a plecat – și eu am plătit două mii de poscredite! Era posibil ca organizațiile de avertizare să fie, de fapt, niște escrocherii? Să susțină că există o cerere pentru serviciile lor, când, uneori, această cerere nu exista cu adevărat?

Cumpănind bine totul în minte, porni încă o dată spre locul în care se aflau dosarele. De data asta, Runciter nu-l urmă; în schimb, se mișcă făcând mult zgomot, așezându-și cât mai confortabil corpul uriaș într-un scaun pirpiriu. Runciter oftă și lui Herbert i se păru, dintr-odată, că bătrânul atât de bine clădit era obosit, în ciuda energiei pe care-o afișa de obicei.

Îmi inchipui că atunci când te trezești astfel înzestrat, hotărî Herbert, trebuie să te porți într-un anume fel; trebuie să pari mai mult decât o ființă omenească, având totuși slăbiciunile obișnuite. Probabil că trupul lui Runciter conține vreo duzină de artiforguri – organe artificiale grefate în locul aparatului său fiziologic, în momentul în care cele originale, adevărate, nu mai merseseră. Știința medicală, presupuse el, oferă materialul de bază, restul este dat de puterea minții lui Runciter. Mă întreb câți ani o avea. Nu mai poți să te iei după cum arată, mai ales după nouăzeci de ani.

— Domnișoară Beason, își instrui el secretara, localizează o pe doamna Ella Runciter și adu-mi numărul de identificare. Să fie dusă în biroul 2-A!

Luă loc în fața ei, oferindu-și o priză de tutun Fribourg & Treyer Princes, în vreme ce domnișoara Beason începu relativ ușoara sarcină de a-i da de urmă soției lui Glen Runciter.

Cel mai bun mod de a cere o bere este să strigi: Ubik. Făcută din hamei selecționat și apă de cea mai bună calitate, învechită cu încetul, pentru o aromă perfectă, Ubik este alegerea națională nr. 1 în materie de bere. Se fabrică numai în Cleveland.

2

În picioare, în coșciugul său transparent, înfășurată într-un efluviu de ceață înghețată, Ella Runciter stătea cu ochii închiși și cu mâinile permanent ridicate către fața ei impasibilă. Trecuseră trei ani de când Glen n-o mai văzuse pe Ella; bineînțeles, nu se schimbaseră deloc între timp. Iar de-acum nu se va mai schimba niciodată, cel puțin nu în ce privește partea fizică, exterioră. Dar cu fiecare trezire la semi-viața activă, cu fiecare întoarcere la activitatea cerebrală, oricât de redusă, Ella murea într-o oarecare măsură. Timpul ce-i mai rămăsese se scurgea precum o bătaie de inimă din ce în ce mai slabă și mai rară.

Cunoașterea acestui lucru explica de ce Runciter nu îndrăznea s-o readucă la viață mai des. Bărbatul rațional în felul următor: că acest lucru o condamna, că a o reactiva constituia un păcat față de ea. Cât despre dorințele femeii, exprimate înainte de moarte și cu ocazia primelor întâlniri din perioada semi-vieții – toate acestea deveniseră extrem de nebuloase în mintea lui. Oricum, el știa mai bine ce-i de făcut, fiind de patru ori mai bătrân decât Ella. Ce dorise ea? Să continue să funcționeze împreună cu Glen în calitate de coproprietară a lui

Runciter Associates; oricum, ceva de genul ăsta. Ei bine, îi împlinise această dorință. De exemplu, acum. Și de vreo șase sau șapte ori în trecut. O consulta la fiecare criză prin care trecea organizația. Așa făcea și în acest moment...

La dracu' cu sistemul lor de căști, mormăi el, potrivindu-și discul de plastic în partea laterală a capului. Și microfonul ăsta; toate – impedimente pentru o comunicare *naturală*. Se simțea nerăbdător și stânjenit, în vreme ce se foia în scaunul nepotrivit pe care Vogelsang sau-cum-il-chema i-l pusese la dispoziție; o privi pe Ella cum își revenea și ar fi dorit ca ea să se grăbească.

Cuprins de panică, se gândi dintr-odată: poate că nu va putea să-și revină; poate că este consumată până la capăt, iar mie nu mi-au spus nimic. Ori poate că nici eu nu știu asta. Poate, gândi el, ar trebui s-o aduc aici pe creatura aia de Vogelsang pentru a-mi da o explicație. Poate că ceva teribil este în neregulă.

Ella, drăguță și cu pielea albă; ochii ei, pe vremea când aceștia fuseseră deschiși, erau de un albastru pur și strălucitor. Acest lucru nu se va mai întâmpla din nou; putea să-i vorbească și s-o audă răspunzându-i; putea să comunice cu ea... dar n-avea s-o mai vadă cu ochii deschiși niciodată; nici gura nu i se va mai deschide. Nu va mai surâde la sosirea lui. Atunci când el va pleca, ea nu va plânge. Oare merită toate astea? se întrebă. Oare e mai bine așa decât la modul vechi – drumul direct de la viața în întregul-ei către groapă? Totuși, într-un fel Ella este încă alături de mine, hotări el. Alternativa este neantul. În receptor, încet și nesigur, se formară cuvinte: gânduri circulare, lipsite de importanță, fragmente ale misteriosului vis în care Ella își avea deja locul. Oare cum te simți, se întrebă el, atunci când te afli în semi-viață? Nu putuse niciodată să priceapă ceea ce-i spusese Ella; simțământul de bază, experiența acestei trăiri nu puteau fi transmise cu adevărat. E vorba de gravitație, îi spusese ea, cândva; începe să nu te mai afecteze, și-atunci plutești, din ce în ce mai mult. Când semi-viața se termină, îi spusese ea, cred că plutești până ce părăsești Sistemul Solar și te duci către stele. Dar nici ea nu era prea sigură; doar se întreba și făcea supoziții. Cu toate acestea, nu părea să fie înspăimântată. Nici nefericită. Iar Glen se bucura de acest lucru.

— Bună, Ella, rosti el stângaci, în microfon.

— Oh, îi auzi el răspunsul, de parcă i l-ar fi rostit direct în ureche; părea surprinsă. Și, cu toate acestea, bineînțeles că fața îi rămăsese neschimbată. Nu era nimic de observat; așa că el privi aiurea.

— Hello, Glen, zise ea, cu un fel de mirare copilărească, oarecum surprinsă că-l găsește acolo. Ce... Ezită. Cât timp a trecut?

— Doi ani, rosti el.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat între timp...

— Oh, Dumnezeule, se lamentă el, totul se duce de râpă, întreaga Organizație. De aceea sunt aici; ai vrut să fii implicată în deciziile majore privind politica de planificare a companiei și doar Dumnezeu știe câtă nevoie avem acum de-așa ceva, o nouă politică sau, oricum, o reînnoire a structurii noastre inițiale.

— Visam, spuse Ella. Am văzut o lumină roșie, învăluită în fum, o lumină oribilă. Cu toate acestea, continuam să mă îndrept către ea. Nu mă puteam opri.

— Mda, spuse Runciter, dând din cap. *Bardo Thödol, Cartea Tibetană a Morților*, povestește despre toate astea. Îți amintești că ai citit-o; doctorii te-au pus s-o faci atunci când erai pe... Ezită. Pe moarte, rosti el, apoi.

— Lumina roșie, fumurie, e ceva rău, nu-i așa? zise Ella.

— Mda, vrei să te ferești de ea. Își drese vocea. Uite ce-i, Ella, avem unele probleme. Te simți în stare să ascuți despre ce-i vorba? Vreau să zic, nu țin să te obosesc sau ceva de genul ăsta; pur și simplu, spune-mi dacă ești prea obosită ori dacă vrei să-ți vorbesc sau să discutăm despre altceva...

— Este atât de straniu totul! De când ai vorbit ultima oară cu mine, am visat tot timpul. Oare chiar au trecut doi ani? Știi ce cred eu, Glen? Cred că restul oamenilor din jurul meu... mă rog, s-ar părea că, în mod progresiv, creștem unul alături de altul. O mulțime dintre visele mele nu se referă cătuși de puțin la mine. Câteodată simt că sunt bărbat și, câteodată, băiețel; câteodată sunt o bătrână grasă, cu venele pline de varice... și mă trezesc în locuri pe care nu le-am văzut niciodată, făcând lucruri complet lipsite de sens.

— Ei bine, după cum spun ei, te îndrepti către un nou pân-tece, din care urmează să te naști. Iar lumina roșie-fumurie...